

her i Landet, at vi allerede nu behøve at bygge slige Anstalter. Det kan der jo være forskellige Meninger om, men saa uvorne Drengene er det, hvorom det drejer sig, at man maa være betænkt paa at kunne anvende Midler imod dem, som svare til deres Trang, og Forholdet er jo det, som vi alle sammen vide, at i vore almindelige Skoler gaar jo Spanskrøret. Det ærede Medlem sagde selv, at en Lærer maa gerne give en Lussing, og han maatte ogsaa gerne give af Spanskrøret, naar det blot ikke staar i Loven. Jeg husker ikke i Øjeblikket, om det staar i Loven eller ikke, men i ethvert Tilfælde har det 100 Aars eller 1000 Aars Praksis, at i vore offentlige Skoler gaar Spanskrøret, naar der er Trang dertil, somme Tider maaske mere end nødvendigt. Jeg har aldrig hørt Tale om, at det ærede Medlem eller andre af hans Parti, som have Sæde i de kommunale Raad, i særlig Grad have lagt sig i Selen for at faa dette Forhold afskaffet, selvfølgelig fordi de, naar de komme ud i det daglige Liv, ere fornøftige Mennesker, der vide, at det skal ikke og kan ikke være anderledes. Men naar man i vore offentlige Skoler, hvor de fleste Drengene jo, Gud ske Lov, ere skikkelige, giver Læreren eller Inspektøren Ret til at bruge Spanskrøret, hvorfor vil man saa være saa forskrækkelig om over paa en Opdragelsesanstalt af streng Art for de mest vanartede Børn at give Forstanderen Ret til at bruge Spanskrøret? Man maa huske, at Rotting er jo ikke andet end Spanskrør. Rotting lyder saa frygtelig glubsk, men det er i Virkeligheden ikke andet end et ganske ordinært Spanskrør, jeg ved ikke, hvorfor det har faaet dette Navn, maaske er det, for at det kan være et stærkere Skræmmemiddel, men det er kun et ganske almindeligt Spanskrør. Og kunne vi finde os i, at dette suser i Kommuneskolerne baade i København og i Aarhus, kunne vi saamænd ogsaa godt taale, at det kommer til at suse i Opdragelsesanstalter af strengere Natur for de allermost uartige Drengbørn, som tænkes kan. Det er ogsaa blevet gjort gældende af det ærede Medlem (Sabroe), og jeg tror tillige af et andet æret Medlem, at Staten bør være pligtig til at oprette Børnehjem eller Opdragelsesanstalter og pligtig til straks at opføre i det mindste een Opdra-

gelsesanstalt. Jeg er ikke af den Mening, jeg har ment, som det ogsaa fremgaar af Lovforslaget helt igennem, at det rigtige vil være at lade det private Initiativ bygge videre paa den Bygning, som allerede med saa stort Held er opført og har udviklet sig, og at man ikke skal lade Staten træde til med sit Initiativ, saa længe det ikke er nødvendigt, ikke før det viser sig, baade at der er saa mange Børn, der trænge til at komme paa Opdragelsesanstalter af strengere Natur, at det bliver nødvendigt at oprette saadanne, og tillige, at det private Initiativ enten ikke kan eller ikke vil udfylde Kravet i den Henseende.

Der er fra flere Sider talt om Sammensætningen af Værgeraadene. Det er naturligvis at den Slags Ting, som der altid vil være forskellige Meninger om, men som jeg gaar ud fra, man ved Forhandling nok kommer til Rette om. Men jeg vil dog sige, at det forekommer mig, at efter Beskaffenheden af den Virksomhed, som Værgeraadene skulle udføre, er det ganske naturligt, at baade Præsten og Skolelæreren, som begge maa antages at kende en Del til Forholdene i Kommunen, en Del til Hjemmene i Kommunen, faa Sæde deri, og tillige, at Herredsfogeden eller Birkedommeren eller Byfogeden faar Adgang til at være Formand for Raadet. I sidste Henseende skal jeg særlig henvise til, at de Afgørelser, som dette Raad skal træffe, ere Afgørelser, som for de paagældende, hvem de angaa, ere af yderste Vigtighed, Afgørelser, som i Betydning i Virkeligheden staa langt over, hvad der i mangfoldige Tilfælde med den største Haardnakkethed føres Proces om lige fra Underretten til Højesteret, det er Ting, som have langt større Betydning, og hvor jeg mener, at det allerede er at gaa vidt, naar man gaar bort fra de almindelige Domstole ved Sagens Afgørelse, noget, man vistnok nødvendigvis maa, fordi det ellers vilde være alt for længe, inden man vidste, hvorledes Afgørelsen skulde være. Men naar man gaar bort fra de almindelige Domstole, mener jeg rigtignok, at man skal gøre det med stor Varsomhed og ikke kaste Vrag paa den Hjælp i juridisk Henseende, som man har ved at lade Kredsens Retsbetjent være Formand for Værgeraadene. Det ærede Medlem for Aarhus